

Szabó Róbert Csaba

Reggelre megöregszenek

Azt akarom megkérdezni, súgja a fülembé a huszonhárom nő közül az egyik, hogy mikor fogsz nekem legközelebb írni. Egy rövidhajú súgja, és gyorsan azt válaszolom, hogy a legközelebbi alkalom talán az első alkalom lesz, ha nem tévedek, mivel eddig még soha, és zavarba jövök, mert egy cetlit rejt a tenyerembe.

Zsuzsa elcipelt magával egy osztálytalálkozóra, egy valamikori lányosztály tízéves találkozójára, huszonhárman vannak, mindenki jóval idősebb nálam, és ez egyfajta félelmet vált ki belőlem, aztán ez az érzés lassan kíváncsisággá alakul át affelé, hogy egy idősebb nő testével mit lehetne kezdeni. Zsuzsát magam mellé ültetem egy pillanatra. Az ott Márti, kifújja a füstöt, másodévesen szült, abbahagyta, volt egy abortusza, ott arrébb, van még egy cigarettád, adok neki, az ott arrébb Orsolya, sose ment férjhez, vegyész lett, gyógyszergyára lett, nem boldog. Honnan veszed, vállat von, megézés, erre nevetnem kell, megézésből nem lehet megállapítani, ki boldog, és ki nem, rólam például mit tudsz, kérdez vissza. Rólad annyit, hogy az unokanővérem vagy, és összeborzolom a haját, mire kilöttyen a bor a poharából. Meg kell állapítanom, hogy a társaság jól szórakozik, az osztályfőnöküket hazaküldték, szétolták a nappaliban a bútorokat, egy barna a hifivel bajlódik, sokáig vitatkoznak, milyen zenére táncoljanak.

A rövidhajúval másnap találkozom az iskolaudvar négyoszögében, ahol az évszázó gyerekek valami kórust énekelnek. Kikeresem a tömegből és közvetlenül mellette állok meg. Tegnap be sem mutatkoztunk, akkor hogy hívtuk egymást, kérdezi, elnéz az épület túlsó felébe, nyomokat keresek az arcán, hogy miféle elmúlás fele tarthat. Egy pillanatra csend lesz, mert az igazgatót várják a pódiumra, mit keresel itt, mondja végül, nem néz rám, nem is mosolyog, úgy kérdezi meg szigorúan. Csend volt a házban is hajnali fél öt körül, ahol az összejövetelt tartották. A nappaliban mindenütt üregek, üresek, néhány heverő, két fotel, abban is emberek, persze, főként nők. Miután összekaptak, néhányan hazafutottak, az volt a baj, hogy nem beszéltek ki idejében mindent, mondja Andrea, aki mellett végül kikötők és akitől vallomásokra számítok, és nevet, vagy csak kuncog, ha akkor, szóval ha akkor cibálták volna egymást, most más lenne, nem csalódom tehát. Igen, nem is találkoznának, de hogy még bennük van a gőz, úgy érzik, muszáj összeülniük, hátha adódik egy jó alkalom, és veszekedhetnek. Természetesen sosem azon, amin kéne, min kéne, kérdezem, és hátulról, a derekánál becsúszatom a kezem a szoknyája alá, mittudomén, akad el, mindenfélét, a közös pasijaikat, meg hogy, újabb csend, ismétlés, meg hogy hányan mentek abortuszra. Többen kétszer is, mondja, a nappali csendjébe egy kis zene vegyül, valaki még most sem nyugszik, elnézem, hogy elvannak pasik nélkül, a kezem lejjebb kúszik Andrea seggén, hátulról markolok bele, aztán még ott van az is, hogy, rövid szünet, hogy az osztályfőnökünk teljesen vak volt, nem vett észre az semmit, mit kellett volna, hogy hát a lányok diszkóba járnak, és idősebb fiúk, pasasok járnak be nagyszünetben, elhallgat, rámtapad. Tünde, mondja, szétnézek, mert mintha intett volna a fejével, nem, nincs itt, rázza meg a fejét, na ő például idegösszeroppanást kapott, még mielőtt elmehetett volna a nőgyógyászhoz, mások lazábban vették, és te, kérdezem, furcsán röhint egyet, az orrán át, van cigarettád, nincs, mondom, föláll mellőlem, kiszáll a kezemből, elbotorkál a konyháig, kényelmesen hátradőlök. Nem tudom eldönteni, hogy mindez miért lehet fontos.

Másnap, az udvaron az iskolások befejezik az éneklést, mindenki vidám, a kölyköket alig tudják tartani az osztályfőnökök, már futnának, a jobb tanulóknak könyveket adnak, tavaly egy Hemingwayt hozott haza, súgja, ránézek, nem olvasta el, halkán nevetek, az apja nézett bele, kétszer. A négyoszögletű iskolaudvar fölé végre befut egy felhő, viszonylagos árnyék van most, néhányan az eget lesik, tartós árnyékre számít mindenki, s hogy felnéz ő is mellettem, odanyújtom a kezem, ha már táncoltunk, rámnéz, az arcomat nézi egészen közelről, ringatja magát a lábán, zavarban vagy, kérdezem meg. Elnéz, mosolyog, nem is tudsz táncolni, mondja hunyorogva, ugyan, nem, nem tudsz, és visszanez. Klára, mondja végül, biccentek, elkapom és megrázom a kezét.

És Klára, kérdezem Andreától, amint visszaér, már ég a cigarettája, mélyen leszívja, kifúj, van egy kislánya, a férjét nem ismerem, hogy lehet, hm, nem tudom, hamar elváltak, rövid szünet, beleszív a cigarettába, tulajdonképpen Klárát sem ismerem, vallja be, felegyenesedem, hogyhogy, vállat von, emlékszem, sokat kacagtuk, ha valaki megtetszett neki, szünet, akkor apró kis cetliket írt, hogy miket, kérdezem, cetliket, leveleket, magyarázza gyorsan. A gyereke apját úgy szerezte, hogy évszázókor, amikor fölálltunk az iskola négyoszögébe, és mindenféle éneket énekelünk, a mellettünk álló, beleszív a cigarettájába, osztály egyik fiújának odaadta az előre megírt, szünet, levelet, és másnap már együtt láttuk, cigarettá, őket. Ő például korán szült, érettségire.

Mikor is volt ez, kérdezem, tíz éve, mondja, és szájon csókol.

A nyakam kegyetlenül fáj, ahogy fölérdek. Egy házban vagyok a város szélén, ahol az unokanővérem – neve Zsuzsa – osztálytalálkozóján veszek részt. Az egyik heverőn tölöttem az éjszakát, egy nő fekszik mellettem, Andreának hívják, a szája szögletében kevés nyál, végigfolyik az állán, ajkai körül jól kivehető szőrszálak, szétkent smink, a szemhéja

zöld vagy inkább kék. Reggelre megöregszenek. Zúg a fejem. A hifiben halkan surrog egy cédé, fölállok, megpróbálok kibotorkálni a konyhába. Mindenütt alvó testek, a tízéves találkozójukat ünnepelték meg az éjszaka. A buli hajnali ötig is elhúzódhatott, sokat ihattak, gondolom, veszekedtek is, mert nem teljes a létszám, előzőleg több mint egy hónapot folyhatott a szervezés, levelezgetés, telefonok, itt-ott gyors megbeszélések egy kávé mellett, könyvvásárlás az osztályfőnöküknek, viták a helyszínt illetően, páran eleve nem jöttek el, mert összeveszhettek, nagy számlák békítés végett, végül a nagy nap. Egy cetlit találok begyűrve a zakóm zsebébe, azt írja rajta, én is sokat gondolok rád, kb. minden tizedik percben, na jó, lehet, hogy félóránként, de akkor kétszer egymás után, mit szólnál a május végéhez, bár lehet, hogy kisbabát várok, és akkor lehet, már nem is kellenék.

A közvetítés

Valami mozog. Érzem ezt a szemem sarkából, ahogy átvágok a déli vibrálásban a templom előtt. Ahogy sistereg a teherautóról elszórt homok a cipőm alatt. Ahogy az árnyékomat taposom ebben a nagy merőlegességben. És már csak annyi időm van, hogy magamhoz vegyem, azt hiszem, még ezen a napon magamhoz kell vennem, különben semmi értelme nincs az utazásomnak.

Úgy kezdődött, hogy Didiér, ez a világutazó késő délután állított be azzal, hogy mégiscsak kellene neki. Az ajtóban ültem, a küszöbön, tehát mégsem kellett beállítson, csak úgy formaságból megállt a küszöb előtt, fel kellett néznie rá, pedig nem szeretem, ha fel kell. Ezt mondtam neki, és egy pillanat múlva mellettem ült. Fejét nekitámasztotta az ajtófélnék, és várakozott. Te jöttél ide, Didiér, mondtam neki várakoztában. Én, válaszolt. És egy fűszálat vett elő a zsebéből, a fogai közé kapta. Az orrom előtt táncolt a fűszál, mikor megint megszólalt. Nem az ő hangján a fűszál miatt. Elmondta, miért jött. Hogy feltétlenül hozzam el, akkor is, ha nem térnék vissza. Gondolkodtam. Azt meg hogy lehet, Didiér, kérdeztem, és a holnapi esti meccs jutott eszembe, amikor a franciák először lépnek pályára a tornán. Egy cigarettát vett elő, ideadta. A fűszál, a nagy melegtől, zörögni kezdett. Még ült egy darabig, megvárta, míg elszívom azt az egy szál cigarettát, aztán felhúzta magát, megpaskolta a vállamat, és elkacsázott. Csak a világjárók tudnak így elkacsázni. Lementem a patak partjára, oda, ahol olyan nagy kövek állnak ki a víztükréből, mint éjszakából az álmatlan népek, és a vizet csapkodtam egy jó félórán keresztül. Semminek sincs értelme, mondták, amikor átvágtam a templom előtt a homokon. A kalapomat most már le kell vennem, és levettem, akárha házba lépnék be, ahol az alacsony plafon ezt kívánja. Az alázatosság, a halk nézelődés, és más, ehhez hasonló erények kellett, hogy kísérenek, különben nem nézték volna jó szemmel, ahogy a tér végében óvatosan lehajoltam, magamhoz öleltem és karjaimba vettem, felemeltem, és elindultam vele. Gondolom, Didiér meg lehet elégedve, senki sem teheti meg, hogy ne legyen, mert elhoztam. A tereknek nincs végük, magyarázták, ahogy elhúztam a templom előtt, és kalapom árnyéka fellebbentette az elszórt homokot, s ahogy egyenként visszapergett a földre, azt gondoltam, ezekben nincs már több csikorgás. Ki kell egyeznem ezekkel az emberekkel, ahogy ott állnak a tér mellett, és figyelik, mint viszem. Ahogy a körmüket rágcsálják, úgy kell kiegyeznem velük, azzal az alapossággal, amivel recésre rágják a körmüket. Azokban a kék színű zakókban. Mielőtt indulok, ujjaim végigfutnak a vállfákon, hogy mégis, melyikben lenne jó, ha majd leülök a nagy rádió elé, amikor a franciák először lépnek pályára. A szekrény, ebben tartom a kabátjaimat, minden lélegzetvételnél recseg, végül kiválasztom. Ez van, tárták szélesre üres tenyereiket előttem, miután elhagytam jobb kéz felől a templomot, amikor végre átvágtam. Ki kell egyeznem veletek, mondtam a tenyereknek, és mosolyogtak. A kalapod, mondták, beérnék vele, de, sajnos, van, aki egyebet kíván. Oda kellett adjam a kalapomat is, a kabátomat is, és csak azután indultam el, mindegy volt már, merre. Letettem a földre, Didiér már ott gubbasztott a grádicson, és ott volt mellette most már a rádió is, két keresőgombja akár két nagy, csodálkozó szem. Didiér felállt, pedig nem szeretek felfele bámulni, majd odalépett hozzám, lehajolt, magához ölelte és karjaiba vette, felemelte és elindult velem, keresztül a templom előtt, a porban.

És ekkor nézhettem meg jobban, hogy ami a szemem sarkába költözött, az nem más, mint egy Didiérré várakozó teherautó. Most meg az is átvág zötykölődve a téren.